

**Oponentské hodnocení diplomové práce „Nový správní řád a úprava předchozí
(komparace)“
autorky Vladimíra Mikitky**

Posuzovaná diplomová práce o rozsahu 78 stran číslovaného textu (bez titulních stran, obsahu, příloh a seznamu literatury) je zaměřena na výklad některých ustanovení platného správního řádu v porovnání s předchozí právní úpravou v zákoně č. 71/1967 Sb.

Autor se mohl pokusit o podrobnější rozbor jím vybraných témat, aby nebyla jen popisná, ale bylo možné posoudit stupeň jeho právní erudice v závěru magisterského studijního programu. Na mnoha místech uvádí práce tvrzení, která mají vycházet ze správního řádu, aniž by bylo uvedeno, z jakého konkrétního ustanovení to které tvrzení vychází (viz např. část o odporu – s. 61n, o přezkumném řízení – s. 71n). Jistě mohl autor věnovat větší pozornost rozboru judikatury, ale i nověji publikovaným odborným názorům zejména z časopisecké literatury.

Ačkoli název práce je uveden v českém jazyce, vlastní práce je slovensky. S ohledem na téma – rozbor správního řádu jako právního předpisu platného na území České republiky, když v českém originále jsou i názory literatury, judikáty a texty dalších zákonů, považují předložení diplomové práce, která do slovenštiny překládá i citované prameny, v této jazykové podobě za nevhodné. Takto nelze ani posoudit, do jaké míry zvládl autor českou právní terminologii, kterou měl studovat na české vysoké škole. Práce neobsahuje ani abstrakt v českém jazyce. Je zvláštní, že autor nebyl v překladu do slovenštiny důsledný a používal v celém textu práce výraz „správní řád“ (i ve vztahu k zákonu č. 71/1967 Sb.), nikoli jeho slovenský překlad „správny poriadok“. Z jazykového hlediska není jasné, co měl autor na mysli slovem „jednanie“ (s. 50) ve spojení „Jednanie odvolacieho správneho orgánu“ – mělo-li by se jednat o překlad českého „jednání“, pak by to nebylo vhodné z důvodu, že odvolací orgán jen někdy koná ve věci jednání. Pochybují o správnosti výrazu „náklady účastníkov konania“ (s. 81) – jsou myšleny „trovy konania“?!

Z věcných připomínek uvádím:

- ke s. 9: není vhodné uvádět, že zvláštní správní řízení je upraveno v hmotněprávních předpisech správního práva – ty zákony, které upravují odchylky od obecné úpravy, obsahují přece procesní úpravu a nelze je označovat za hmotněprávní předpisy
- ke s. 12: není jasné, co měl autor na mysli konstatováním, že nedostatky správního řádu z roku 1967 – dle autora mezerovitost a stručnost a velké množství odchylek ve zvláštních zákonech – byly před rokem 1989 „odstraňované prostriedky stojacími mimo právo“; nechtěl-li autor jen všeobecně a i povrchně hodnotit tuto dobu, měl svůj názor argumentačně podložit
- ke s. 16, 28: ve vztahu k výkladu § 177 odst. 1 platného spr. ř. se autor měl pokusit odpovědět na otázku, zda je legislativně technicky přípustné, aby „běžný“ zákon uváděl, že jeho část se použije i tehdy, bude-li zvláštním zákonem celý správní řád vyloučen
- ke s. 18: konstatování, že správní řád ponechává zavedení institutu opatření obecné povahy do praxe na zvláštních zákonech, nekoresponduje s materiálním pojetím tohoto institutu, jak vyplývá i z recentní judikatury Ústavního soudu
- ke s. 29: konstatování, že pro výkon veřejné správy je příznačné „nadriadené postavenie správneho orgánu vo vzťahu k subjektom, voči ktorým smeruje výkon verejnej správy“, neodpovídá charakteru vztahu správní orgán – adresát veřejné správy v externích právních vztazích

- ke s. 35, 65: nelze souhlasit s tvrzením, že by nebyl právní nárok na přezkoumání rozhodnutí v případě mimořádného opravného prostředku; autor si zřejmě neujasnil význam „právního nároku“
- ke s. 38: je nevhodné a chybné označovat účastníky řízení podle § 27 odst. 2 platného spr. ř. za „vedlejší účastníky“ – tento výraz je užit v zákoně v § 141 odst. 2 ve zřejmě stejném smyslu, jak mají postavení vedlejší účastníci v občanském soudním řízení, ti však ve skutečnosti nejsou účastníky řízení, ale jinými subjekty
- ke s. 42: pokud autor popisuje, že platný správní řád – na rozdíl od předchozího – požaduje, aby odvolatel odůvodnil odvolání, měl rozebrat, jaké důsledky má podání odvolání „bez odůvodnění“
- ke s. 55, 56: při rozboru problematiky zákazu reformace in peius v odvolacím správním řízení se autor měl vypořádat i s judikaturou Ústavního soudu (např. usnesení sp. zn. III. ÚS 880/08), případně i s literaturou k této otázce (autoři Mates, P. in Právní rozhledy 18/2006, rovněž článek oponenta diplomové práce v AUC Iuridica 1/2010)
- ke s. 56: není přesné, že by odvolací řízení mohlo skončit smírem – odvolací orgán by se musel vypořádat s prvoinstančním rozhodnutím jinak
- ke s. 62: formulace, že o odporu rozhoduje ten správní orgán, který ho vydal, je zcela chybná: jednak správní orgán nevydal odpor, ale příkaz, jednak nemá o odporu jak rozhodovat
- ke s. 69: není jasné, o co opírá autor své tvrzení, že by správní orgán zastavil řízení o povolení obnovy, dojde-li k závěru, že by zrušením či změnou rozhodnutí újma, která by vznikla některému z účastníků, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, byla ve zjevném nepoměru s újmu, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu

S ohledem na výše uvedené navrhuji hodnocení práce „dobře“.

Doporučuji autorovi, aby se v rámci ústní obhajoby diplomové práce vyjádřil k otázce porovnání rozdílů odvolacího řízení podle správních řádů z roku 1967 a z roku 2004.

V Praze dne 26. dubna 2011

JUDr. Martin Kopecký, CSc.